

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

NR. NISSUM HØJSKOLE OG EFTERSKOLE

»Fra haven«. Foto Poul Trelborg

NUMMER 8 · OKTOBER 1986 · ÅRGANG 78

DANMARKS
PÆDAGOGISKE
BIBLIOTEK

Afslutning ved KFUM og Ks høstfest

I sangen »Et jævnt og muntert virksomt liv på jord« står der:

Med øjet som det skabtes, himmelvendt, lysvågent for alt skønt og stort hernelen, men med de dybe længsler velbekendt, kun fyldestgjort af glans fra evigheden. –

og

Kun spiren frisk og grøn i tidlig vår, og blomsterfloret i den varme sommer, da modenhed i møde planten går og fryder sig med frugt, når høsten kommer.

Det er planten, der spirer, blomstrer og modnes til høst. »Vi mægter ej det mindste blad at sætte på en nælde«. Ja, Grundtvig har øje for alt skønt og stort i det skaberværk, der stammer direkte fra Skaberens hånd. Men han er også velbekendt med dybe længsler, der ikke kan nøjes med alt skønt og stort hernelene, men kun kan tilfredsstilles af glans fra evigheden. Hvor optaget han end var af alt skønt og stort på denne jord, glemte han aldrig vort evige mål. »Lovsynger Herren, hans værker i klynge, verdener alle, thi riget er hans. Glæd dig, min sjæl, til for evigt at synge Skaberens pris, hvor han troner i glans.«

Vi er sat ind i et skaberværk fuldt af glædeskilder, fordi Skaberens indbygget så utrolig meget skønt og godt deri.

Hvilken betydning har det nu for os mennesker at få vore øjne lysvågne for alt dette, for alt skønt og godt i skaberværket? Det har både en nutidig, en fremtidig og en evig betydning.

Først den nutidige betydning. Den beriger vort liv her og nu. Jeg tror, Gud vil glæde os med alt det skønne og gode, han har indplantet i sit skaberværk. Alt det skønne og gode er Guds kærlighed i synlig form. Vi bør modtage det med beundring og tak. Alt i livet bliver ri-

gere ved at modtages med beundring og tak. Alt i livet bliver fattigere ved at modtages med kritik og surhed.

Vi lever i en gennemkritisk tid, hvor alt bliver kritiseret sønder og sammen. Der er da også meget at kritisere med rette. Der er en sund og positiv kritik, der har til formål at gøre tingene bedre. Men der er også en smålig og negativ kritik. Resultatet bliver let en åndelig fattigdom, der snyder os for beundringens glæde.

Grundtvig går ind for en »beundringspædagogik«. Vi trænger meget dertil i vor tid. Men denne beundring har ikke blot betydning ved at berige vort nutidige liv. Men den har også betydning for fremtiden. En har udtrykt det sådan: »Lærer vi ikke at undres, er det snart ude med os«. Disse ord skal forstås på langt sigt og hentyder til det resultat, som mange forskere er nået frem til, nemlig at der må en ny grundholdning til. Det kan ikke blive ved at gå som nu, hvor vi driver rovdrift på naturens ressourcer og forurener både luft, hav og jord.

Vi er sat ind i et prægtigt skaberværk. Det er altsammen Skaberens gaver, som vi er sat til husholdere over. Vi må nyde dem og glæde os over dem, men ikke destruere dem med rovdrift og forurening. Vi må værne om dem, skønne på dem, handle varsomt og følsomt med dem. Beundring, sans for naturens skønhed kan bidrage til at ændre vor holdning.

»Lysvågent for alt skønt og stort hernelene, men med de dybe længsler velbekendt, kun fyldestgjort af glans fra evigheden«.

Grundtvigs tanker nøjes ikke med en jordisk fremtid, men rækker helt ind i evigheden.

Hvor kommer den evige længsel fra, som kun kan fyldestgøres af glans fra evigheden? Ja, den er vel nedlagt i os fra tidernes morgen. Men længslen næres også af alt skønt og stort

hernelen. Det er en forsmag af himmel på jord. Når Jesus skal sige os noget om Guds rige, bruger han billeder fra menneskelivet. Så meget skønt og godt er der på denne jord, at det kan være billede på Guds rige.

I glansen fra evigheden forøges glæden

over alt skønt og stort hernelen. For det skal fuldkommes i evigheden.

Vi er sat ind i et skaberværk fuldt af glædeskilder. Det er disse glædeskilder, der bærer hele vort liv. Og vi må leve det i glansen fra evigheden. Det er evighedens nåde.

N. B.

HJEMME FRA SKOLEN

To måneder inde i skoleåret er vi nu. Meget tyder på, at det septembervej, som vi gik og kiggede langt efter i månedens første halvdel for alvor har indfundet sig her i månedens sidste dage. Netop nu er fjorden rigtig septemberblå. Vinbladene på sydturen kappes om at fremvise de prægtigste efterårsfarver – det ene blad mere dybrødt end det andet. Samtidig kan man mærke, at også mange af eleverne suger til sig af denne eftersommerluft.

I perioden indtil efterårsferien er der rimelig mulighed for en stabil skoleperiode. Efter mange arrangementer og oplevelser bliver der også behov for det. Der er ligesom opsamlet en masse indtryk, som nu også gerne må få lov at bundfælde sig.

Den sidste tids arrangementer præges stærkt af anden uge i september. 10. årgang var da i Berlin, 9. årg. var i erhvervspraktik, mens 8. klasse var på kanotur.

Berlituren har jo i en årrække været en meget indtryksmættet og spændende tur. Historisk, politisk og mellemmenneskeligt giver Berlin meget stof til eftertanke. At det netop i disse måneder er 25 år siden, »Berlinmuren« blev bygget har givet ekstra omtale af problemerne omkring de to Tysklande. At stå ved muren i Berlin giver en klar fornemmelse af, at der er meget tættere forbindelse mellem historiebogens sider, TV-avisens nyheder og ens egen tanker om fremtiden end man umiddelbart går og fornemmer i det daglige. Samtidig medfører dette, at man fornemmer vigtig-

heden af, at vi hjælper hinanden til at tage medansvar i den verden, vi lever i.

Niende årgangs erhvervspraktik måtte af praktiske grunde placeres samtidig med andres rejseperiode. Det er ikke ideelt at skulle planlægge erhvervspraktik for elever, hvoraf der er en hel del, man ikke kender endnu. Desuden erfarer vi som ventet, at en enkelt uge (med kun 5 arbejdsdage) er for kort tid i de fleste tilfælde. Men alligevel har eleverne haft godt udbytte. Mulighederne for at få lov til at se indenfor hos erhvervslivet er ikke mange for børn og unge i dag. Her giver erhvervspraktikken trods alt rimeligt godt grundlag for egne videre tanker om uddannelse og fremtidig beskæftigelse.

Kanoturen for 8. årgang kunne være lidt af et lykkespil her i september. Men vi føler, at vi var meget heldige. Netop i den uge ændrede det ustadige vejr sig til det bedre. Ganske vist viste naturen sig både fra den fugtige, kølige og blæsende side, men dette var i en rytme, der i stor udstrækning passede sammen med vort program.

Turen startede i sol på Gudenåen fra Tørring. 19 elever og fire lærere fik den første dag god lejlighed til at lære, hvorledes man styrer kanoen gennem de mange åslyngninger. Det var nogle dygtige unge mennesker, vi havde med. De fik hurtigt en ret god padleteknik, hvilket i høj grad var med til at forøge udbyttet og mindske strabadserne. Turen var med overnatning i telte, så i de kølige og regnfulde

nætter blev der brug for striketrøjerne. På turen gennem Gudenå-systemet til Silkeborg var vi på udsigtspunkter som Sukkertoppen og Himmelbjerget. Dette gav gode muligheder for at få oversigt over den pragtfulde natur, vi opholdt os i. Besøget ved Øm Kloster-ruin gav lejlighed til at beskæftige os med tidligere tiders liv på egnen. Som deltager på turen var det en meget stor oplevelse at se, hvorledes en kanotur kan være et fremragende middel til at en ny klasse i praksis lærer hinanden en masse om tolerance, medansvar, hjælpsomhed, samarbejde og en masse andet, som gør det sjovt og spændende at være menneske blandt mennesker.

Jo, turugen giver for alle gode oplevelser og erfaringer, som er værd at have med i »rejsebagagen« fremover.

På den hjemlige front har september også haft andre arrangementer. Bl.a. samvær med Sønderbjerg og Blidstrup. I hallen har der været DMS-kredsens dag og den årlige høstfest for Lemvig-kredsens KFUM og K.

Denne beretning for at fortælle tidligere elever og venner, at der fortsat er liv og stor aktivitet. Her er ikke fortalt meget om den almindelige dagligdag. Men det skal nævnes at dagligdagen jo fortsat giver situationer af enhver slags. Alt fra drøftelser vedrørende unge menneskers søvnbehov eller mangel på samme til store øjeblikke i det daglige samvær.

Benno Møller Hansen

Gæster på skolen

Denne lille notits er skrevet på baggrund af en fælles snak vi har haft på flere lærermøder.

Skolens tidligere elever er altid velkommen til at komme på skolen, og vores dør vil altid stå åben, fordi vi ønsker også at følge jer på en eller anden måde, ligesom I ønsker at følge udviklingen på jeres gamle skole.

Så vidt så godt. Men nogle – skal vi kalde dem »erfaringer«, vi har haft med enkelte især

blandt de sidste års afgangshold – har foranlediget os til at pointere, at disse besøg må foregå under visse betingelser. Den væsentligste betingelse er, at I er *gæster*, og det betyder, at hvis I i et større tidsrum ønsker at opholde jer på skolen, ja, så skal I være inviteret eller have én at besøge. Det har den praktiske fordel, at I ikke betragter skolen som et billigt madsted, og det betyder også, at I ikke er jeres egen private enklave, hævet over de nuværende elever, især hvis I optræder i større flok. Eleverne skal ikke føle sig utrygge eller tilsidesat af jer. Det er også ærgerligt, at vi må bemærke, at I ved bordet ikke bare har de samme rettigheder, men også de samme pligter (som I kender alt for godt), som de stedlige elever, – at nævne ordet bordskik burde være overflødigt. Ved overnatning skal I, hvis ikke andet er aftalt, selv medbringe sengetøj og soveunderlag, det har I stort set været gode til, men vi vil gerne have, at I bemærker, at dersom vi stiller et lokale til rådighed, så skal det lokale naturligvis efterlades i samme stand, som da I fik lo-

kalet overdraget. I den forbindelse bemærker I også, at I stadig er *gæster*, som retter sig efter værtens/værternes anvisninger.

Når denne skrivelse overhovedet måtte sættes i elevbladet, skyldes det især en vis gruppes optræden under sidste sommerelevstævne. Vi føler, at de på mange måder lod hånt om det her nævnte. Og uden at skrive noget ufordelagtigt om besøg på en lokal grillbar, ønsker vi blot at indflette, at både elever og lærere har lagt et stort arbejde i et sådant elevstævnearrangement, hvorfor alle gerne ser, at I slutter op om de fleste af festens programpunkter.

Denne notits er naturligvis skrevet i bedste hensigt, fordi vi mener, at det må være en gensidig tilfredsstillelse, hvis irritationer af enhver art, er noget vi så at sige slet ikke kender til. Altså, som sagt i indledningen, I er velkomne til at sætte jeres ben på skolen, når I er hyggelige gæster.

Venlig hilsen

Lærerrådet

Goldschmidt og Singer

Det er umuligt for mig at forklare hvorfor, men i den sidste tid er der to romaner, der med jævne mellemrum tvinger sig frem i mine tanker. Det er efterhånden nogle år siden, jeg sidst har læst de to romaner, men på én eller anden måde har de så mange berøringsflader med hinanden, at de kræver en sammenligning og en påvisning af forskelle. De to romaner tilhører begge den gren af min yndlingslitteratur, jeg vil kalde den jødiske, men der ligger over 100 år og over 1000 km imellem dem. Det drejer sig om Meir Aron Goldschmidts danmarksberømte roman »En Jøde« og nobelprismodtageren Isaac Bashevis Singers roman »Trolldmanden fra Lublin«

Det er vel over 15 år siden, at jeg første gang blev gjort bekendt med det noget floskelagtige

udtryk om at sætte sig ned og realisere sig selv, men i det store hele, er det vel det, alting drejer sig om for de to hovedpersoner, Jacob Bendixen og Jasha Mazur. De befinder sig begge i en konfliktsituation, som de forgæves prøver at kæmpe sig ud af, og resultatet bliver, at de begge af henholdsvis ydre omstændigheder og af sig selv tvinges ind i en rolle, som de i romanernes begyndelse aldrig ville kunne forlige sig med. De påtvinges den Ahasverusdragt, som gør dem evigt vandrende jøder, fordi de *er* jøder, og det kan man hverken drømme eller gøgle sig væk fra, og derfor må Jasha, efter i bogstavelig forstand at have muret sig inde i sig selv – med jødekalot, sort tøj og pjuskede »rottehaler« – konkludere: »Nej, i denne verden fandtes der ingen sjælefred«.

Hvor er den Jasha, der før charmerede sig gennem tilværelsen og de mange elskerinder, den Jasha, der med sine hypnotiske evner besatte folk, og alligevel som den taskenspiller, han nu engang var, faldt totalt igennem? Ja, han måtte resignere overfor den religiøsitet, han indtil sit fald så voldsomt forfægtede, fordi han måtte erkende, at den magi, han brugte til at besætte andre med, ikke slog til, når han skulle realisere sig selv, og derfor blev selv-ransagelsens resultat, at han ikke kunne frigøre sig fra den jødiske påvirkning. Den presser ham ind i rollen som Jasha den Bodfærdige. – J. B. Singer har flere gange sagt, at han også bruger Gud til at skælde ham huden fuld, men Singer må også erkende, at Gud er en nødvendig del af tilværelsen.

Noget anderledes stiller det sig for Jacob Bendixen. Her er det, så vidt jeg kan se, kun delvis ham selv, der presser ham ind i det jødiske mønster, som afsløres i den endnu mere desillusionerende slutning, end den Singer vælger. Jacob forfægter også sin jødiske bag-

grund, og forsøger gennem nogle smukke idealer som dannelse, lighed, retfærdighed og livets poesi at fjerne skellet mellem jødedom og kristendom, men bl.a. et så elementært begreb som dåb bringer ham i den situation, at han må påbegynde en erkendelse af, at de idealer, han før fandt måtte være grænseoverskridende, eller måske snarere grænseudslettende, altsammen begrænses af dogmer, menneskeskabte krav og eget snæversyn. En sådan erkendelse vil komme til at virke alt andet end positivt på en idealist, og da vi ydermere ser, at hans jagt på lykken udenlands fallerer, ja, da tvinger bitterheden ham til at optræde i den rolle, netop som ågerkarlen, jødesmausen, fordi han nu kan lade den manglende accept af de kristne omgivelser udmønte sig i en udsugning pengemæssigt af de samme kristne, samt at de kristnes anskuelse af jøderne var så stærkt, at han var nødt til at opfylde det krav, at jøder nu engang skal være forhadte blodsugere.

I en senere udgave forsøgte M. A. Gold-

schmidt at føre Jacob Bendixen frem til en mere forsonlig holdning til sine omgivelser, hvilket ud fra ovennævnte forudsætninger naturligtvis ikke kunne lykkes forfatteren, og dels ud fra – som Goldschmidt selv påpeger – at Jacob Bendixen ikke ejede styrke nok til at kunne sætte sig ud over sine omgivelser.

Da Jacob endelig døde, smed man under begravelsen sten mod hans kiste: »En Steen naaede ind til Graven og faldt paa Kisten; den gav en dump Klang, det var som Liget vaandede sig«. Ja, selvfølgelig våndede liget sig, besjælingen er korrekt, for Jacob Bendixen-

typen er ikke død, han får overdraget Ahasverusdragten, og han må fortsætte under den evige vandringsforbandelse. Både i København og i Paris og i Jerusalem, i Istanbul og hvor vi ellers bare indenfor de sidste måneder har set overfald og menneskeretslig tilsidesættelse af det omflakkende og hjemløse folkefærd. »Nej, i denne verden fandtes der ingen sjælefred«. Var det som sagt det, som Jasha til sidst måtte konkludere. Det er utroligt så meget af jødedommens historie, de to hovedpersoner, Jasha og Jacob, indeholder.

Erling A.

Turen til Schweiz

25. juli - 2. august 1986

Der er faktisk langt fra det nordvestlige Jylland til Montreux i det sydvestlige Schweiz, – omkring 1500 km. Men vi var 46 personer, som både havde lyst og mod til turen, og jeg tør nok sige, at ingen af selskabet fortrød, at de var taget med. Der var sat 2 dage af til turen nedover og ligeledes 2 dage til hjemturen. Der var overnatning på gode tyske hoteller, og som følge deraf var det ikke så anstrengende med den lange køretur, når der var ca. 12 timers pause med søvn og hvile og god forplejning midtvejs. På vejen sydover logerede vi i den maleriske tyske by Alsfeld, og på hjemvejen var det i idylliske landlige omgivelser ved Moringen nord for Göttingen, nærmere betegnet: Waldparkhotel Steumebergsmühle, en nedlagt vandmølle.

Efter 2 dages kørsel sydpå, hvor vi selvfølgelig så meget forskelligt også, nåede vi bestemmelsesstedet: Eurotel i Montreux! Klokken var da ca. 19, og efter spisningen nåede vi allerede denne første aften – lørdag – at opleve strandpromenaden langs Genfer-

søen, den lå ganske få meter fra hotellets terrasse. Et meget broget folkeliv udfoldede sig der, hvor tilsyneladende de fleste nationer i verden var repræsenteret. Også alle aldersgrupper kunne vi møde der i den lune, fløjelsbløde aftenluft, og alle var de pænt påklædte og med en rolig opførsel, hvilket vel ikke altid er tilfældet, hvor så mange og så forskellige mennesker færdes. Man fornemmede et internationalt pust over det hele. Strandpromenaden er et helt kapitel for sig, det blev vi for alvor klar over, da vi næste morgen vågnede op, og fra værelsets altan havde et paradisagtigt panorama liggende for vore øjne. Genfersøen blank og blå, – strandpromenaden med en enestående vegetation og frodighed og de majestætiske franske alper i baggrunden på søens modsatte bred! Uvilkårligt udbrød vi, som Jeppe i baronens seng: »Sover jeg, eller er jeg vågen?« – Denne sætning meldte sig forøvrigt mange gange under ferien i Schweiz med de fantastiske naturoplevelser, vi fik hver eneste dag. Dette paradys ved Genfersøens

bred og på Eurotel, Montreux, var vores udgangsposition under hele opholdet. Vi tilbragte 6 nætter og 5 dage der, og nød en meget fin service på hotellet.

Søndag var vi til gudstjeneste i den evangeliske reformerte kirke, hvor alt foregik på tysk, men nogle af salmemelodierne kendte vi da, og jeg tror alle fornemmede fællesskabets ånd trods sprogbarrikaden for mange af os. Senere på dagen oversatte pastor Madsen prædikenen for os, nærmere betegnet efter frokosten, som vi nød ved Rhonens bred i byen Maurice. Byens skønne kirke og kloster med en enestående samling af kostbarheder og relikvier, der stammer fra de romerske soldater (martyrer), der nægtede at adlyde ordrer om at likvidere de kristne.

Om mandagen var der heldagsbustur rundt om Genfersøen. Mange små byer ligger »hånd i hånd« langs søen, og bjergskråningerne udenfor byerne er bebygget helt op i 14-1500 meters højde. Der er også i dette område utrolig mange vinmarker (terrasser), tilsyneladende bliver hvert m² jord udnyttet til vindyrkingen. Flere vinslotte er som en helt naturlig ting også placeret deromkring. I byen Nyon kiggede vi lidt på lokaliteterne, dog mest i fugleperspektiv, forstået sådan, at vi gik op til slottet, der er hævet et godt stykke over byen, og derfra nød udsigten.

Som bekendt er Schweiz jo skattely og vi passerede også en by, hvor 60% af indbyggerne er millionærer fra mange lande.

Højdepunktet for denne rundtur langs Genfersøen var Geneve, og her fik vi en ekstra guide ombord. Vi fik forevist og forklaret og så en masse seværdigheder fra busvinduerne: det 130 m høje springvand i søen, blomsteruret, den kunstige ø med statue af Rosseau. Vi så også Unesco-bygningen, FN-bygningen, Hotel Continental, hvor Opec folkene holder til, De økumeniske kirkeråds centrum, WHO-organisationsbygningen, Internatio-

nale Røde Kors, den russiske og amerikanske ambassade, hvor fredsforhandlingerne skiftevis foregår m.m., – jo, virkelige en international by. Det skyldes vel, at Schweiz hele vejen igennem har været neutral, at netop så mange internationale organisationer har hjemsted her.

Vi var også på en travetur i den gamle bydel og besøgte catedralen (kirken) Skt. Pierre fra det 12. årh., en stor og imponerende bygning. Også rådhuset besøgte vi og endte i Bastian park, hvor også reformationsmonumentet er placeret.

Efter dette meget spændende besøg i Geneve, fortsatte vi mod den franske grænse, og videre langs søen på den franske side. En fantastisk dejlig køretur. Sidste station denne dag var Thollon, et skønt vintersportssted i godt 1000 meters højde, hvor vi som middag fik serveret hele 5 retter mad før turen gik tilbage til Montreux.

Dagene i Montreux var tilrettelagt sådan, at vi hveranden dag havde et lidt anstrengende program med en mere afslappet dag imellem. Absolut en god idé, da det var meget varmt i de dage, vi var der, nemlig 33-35° i skyggen (om aftenen 26-28°).

På en af de »rolige dage« var vi på en rask lille sejltur af et kvarters varighed hver vej – på søen, til slottet de Chillon fra 1200 tallet. Et spændende besøg, slottet er bygget ud i søen.

En helt enestående og iøvrigt ubeskrivelig oplevelse fik vi om onsdagen, da vi var på bustur op i højderne, nærmere betegnet over Skt. Bernhardpasset. Da der havde været besværigheder med vores hjemlige bus, blev det med en sveizisk bus og chauffør turen foregik. – Og for en oplevelse! – bratte og stejle stigninger, hårnålesving og uendeligt dybe afgrunde. Det følte næsten som vi stod på jordens top, da vi nåede store Skt. Bernhard, – knap 2½ km oppe. Der var Skt. Bernhards-hunde på stedet, og ikke bare som souvenirs,

men de levende hørte vi bare gø, de blev nemlig kun forevist i hundegårde mod betaling!

De fleste af selskabet var også inde at se klosteret og klosterkirken, og nogle nåede endda at få en tur i en »bjerg-lift« med åbne stole, der gik i »non-stop« rute helt til tops med udsigt til Mont Blanc. Der var meget stille og fredfyldt deroppe i højderne, langt over trægrænsen og ved den evige sne.

Kun et par hundrede meter ca. fra Skt. Bernhardpasset er den italienske grænse, og så var nedturen startet. Absolut ikke mindre storslået og fantastisk smuk. Skilte med køer i vejsiden fortalte os, at der var græssende køer i området, og vi kørte da også forbi en flok og deres hyrde. – Atter hårnålesving, – uoverskuelige mange steder – og modkørende biler, der måtte bakke, til bussen kom forbi! Det var ikke alle passagerer i vores bus der nød det! – Men hvor var det en enestående oplevelse at få del i, – ubeskrivelig som før nævnt.

Hvor er Guds skaberværk imponerende, storslået og anderledes her, end vi danskere er vant til at se det.

Det var tydeligt, at vi nu kørte i et overvejende katolsk land, idet mange små kapeller, vejaltre og kors var plantet langs vejene, bygget og rejst for at minde menneskene om Guds eksistens.

I området omkring den italienske by Aosta, (pilgrimmenes station) var der fyldt med borge fra middelalderen og renaissancetiden. Mange er restaurerede og bruges nu til museer, hoteller, restauranter og vandrerhjem og endda til privat bolig. Et stærkt religiøst område fik vi fortalt. Det beboes af katolikker med islæt af Calvin. Efter sigende er de ikke altid enige med paven. Det er en selvstændig og stærk befolkning, som tilfældet tit er i bjergområder.

Vi nærmede os Mont Blanc, – Europas højeste bjerg med sine 4807 m. Der var selvføl-

gelig sne på toppen og kæmpestore gletchere ned ad bjergsiderne med mange smeltevandsbække som følge. Vi passerede grænsen til Frankrig og umiddelbart derefter begyndte turen *under* Mont Blanc.

Tunnelen er 11 km og 800 m lang! – Et imponerende ingeniørarbejde, – en helt speciel oplevelse at køre så lang en strækning i jordens indre. Vi var nærmere på kæmpegletcheren da vi nåede ud i dagslyset igen, og en smeltevandsflod fra den buldrede nedover og under vejen, hvor vi kørte. En fantastisk udsigt nedover Chamonix åbenbarede sig for os. Vi gjorde holdt i byen og fik lidt at styrke os på, inden vi igen stiledede mod den schweiziske grænse. Klokkeren ca. 18 var vi igen i Montreux efter en utrolig spændende og enestående bjergtur på 247 km, også kaldet Europas skønneste alpetur. – Og grænsesprængende havde vi faktisk været denne dag: morgenmad i Schweiz, – frokost i Italien, – eftermiddagskaffe i Frankrig og tilbage i Schweiz til midt dagen om aftenen.

På turen havde vi også fået tydelige beviser på, at byggestilen havde sit særpræg i hvert af landene, og det samme gjaldt også folkenes ordenssans!

Størsteparten af selskabet oplevede også en tur med tandhjulsbanen fra Montreux til Rochers de Naye, ca. 1 times kørsel opad til 2000 meters højde, de sidste 400 meter måtte vi gå selv, hvis vi ville derop. De fleste af flokken stod af ca. halvvejen oppe i byen Cox, medens en håndfuld på 12 fortsatte helt op. Og den sidste del af turen var alle anstrengelserne værd. Et fantastisk panorama lå for vore fødder! – Nogle af de bjergtoppe vi så op imod nede fra byen Montreux, var vi nået op til. En time fik vi igen på »Europas top«! Uforglemmelig, uforklarlig storslået og overvældende. Der er en enestående flora deroppe og verdens højest beliggende alpehave findes også der. En relativ stor slette deroppe gav græs til en god

flok køer, der alle havde klokker hængt om halsen, og deroppe i stilheden lød det, som man kunne tænke sig englemusik måtte lyde. Vi gjorde et kort ophold i Cox på vejen nedad og så bl.a. slottet udefra, det er der Moralsk Oprustning har sit hovedcenter. Byen er et meget dejligt, frodigt og velholdt samfund, og Schweiz er i det hele taget et rent og velordnet samfund. Dejligt – og dyrt! Selve byen Montreux er i lighed med mange andre byer i landet bygget op i terrasser med Genfersøen og strandpromenaden i bunden. Mellem gaderne på de forskellige niveauer er der flere steder lift. En meget skøn og *smuk* by med *mange* hoteller, *gamle* og nye.

Sammen med 44 andre medrejsende havde vi haft 9 uforglemmelige dage i det sydvestlige Schweiz. Vi havde set kirker, slotte, skønne byer og broget folkeliv m.m. og ikke mindst haft naturoplevelser, som er helt ubeskrivelige. I bogstaveligste forstand havde vi været i højderne og måtte give Emanuel Cant – videnskabsmand og filosof – ret i at »Bjergene minder mig mest af alt om Guds storhed og almagt, – og min ringhed og lidenhed«, og salmisten, som han udtrykker sig i salme 8: »Når jeg ser din himmel, dine fingres værk, månen og stjernerne, som du skabte, hvad er da et menneske, at du kommer ham i hu, et menneskebarn, at du tager dig af ham?«

Det, som gjorde disse feriedage så gode og givende, havde så afgjort sin forklaring i den gode tilrettelæggelse fra arrangørernes side, og det enestående gode fællesskab mellem deltagerne, – noget som også havde sit udspring i fælles tro og livsholdning, og hvortil også fællessangene i bussen og de fælles andagter var medvirkende. Som der blev sagt »Ånden fra Nr. Nissum Højskole« fornemmede vi, og derfor var det et godt fællesskab at være med i.

Vi havde fået næring til sjæl og krop og vendte glade og rige på oplevelser hjem igen.

Ellen Gregersen

Angående 100-års jubilæumsskrift 1887-1987

Vi opfordrer herved alle tidligere elever til skriftligt at give en gennemgang af: Dengang jeg gik på skolen i Nr. Nissum.

Begynd endelig så hurtigt som muligt på opgaven – det er en interessant del af selvbiografien, der skal skrives.

Besvarelsen sendes til Nr. Nissum Høj- og Efterskole mærket Jubilæumsskrift 1887-1987.

Vi kan naturligvis ikke garantere, at besvarelsen optages i skriftet, men den giver os virkelig gode muligheder for et *indblik* i skolens historie – og det er vigtigt.

Arne R.

Adresseændringer

1927	Jens M. Nielsen, Randvej 15, Staksrode, 7150 Barrit.	78-79	Else Elgaard, Bøgevej 37, Assentoft, 8900 Randers.
37-38	Holger E. Hyldgård, Rugmarken 16, 7600 Struer.	78-80	Hanne Olesen, Ringkøbingvej 15, Idum, 7500 Holstebro.
46-47	Sigfred Dideriksen, Lundevej 23, 6900 Skjern.	78-81	Ruth Andersen, Lyseng Alle 15, 8270 Højbjerg.
51-52	Jens Eivind Nielsen, Engvej 23, 6840 Oksbøl.	1979	Jens Pedersen, Thinggade 7B, 1. tv., 7800 Skive.
53-54	Karl Pedersen, Kalkværksvej 3, Helligkilde, 7790 Hvidbjerg.	79-81	Edith Fredgaard, Horsensgade 10, 2. tv., 8000 Århus C.
1958	Nina Lindegaard Hansen, Højlundsparken 116, 7600 Struer.	80-83	Mona Espersen, Nørregade 34, 7830 Vinderup.
68-69	Ruth Laursen, Sdr. Boulevard 323, 7200 Grindsted.	81-82	Mette Jakobsen, Adm. bygningen v. 558, Kolonien Filadelfia, 4293 Dianalund.
72-74	Hans Jørgen Andersen, Kjærsvvej 5, 6973 Ørnholm.	81-83	Bent-Ole Østerby, Skrodstrupvej 24, 9550 Mariager.
75-76	Birger Krarup, Burvej 29, 7570 Vemb.	81-83	Kirsten Juul Christensen, Nøragervej 25, Nees, 7570 Vemb.
77-80	Gerda Kviesgård, Ravnskovvej 20, 7550 Sørvad.	84-85	Marianne Bak, Korshøjvej 1, 7480 Vildbjerg.
76-79	Hanne Sax Christensen, Bloksgårdsvej 1, Fabjerg, 7620 Lemvig.	84-85	Merete Nørgaard, Søndbjerg Ungdomsskole, 7790 Hvidbjerg Thy.
77-78	Mogens Pedersen, Ågade 11, 7330 Brande.	Kø	Inga S. Degn, Rubjergvej 22, 7600 Struer.
77-79	Inger Sandager, Grønningen 22, 6900 Skjern.		